

Eliáš – číslo desať

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Milleritské hnutie bolo v siedmej kapitole Izaiáša predstavené prostredníctvom šesťdesiatpäťročného proroctva, ktoré sa začalo v roku 742 pred Kr. Týchto šesťdesiatpäť rokov, ktoré sa odohrali v dejinách Izaiáša, predstavuje šesťdesiatpäť rokov od roku 1798 do roku 1863. Alfa a Omega budú vždy znázorňovať koniec spolu so začiatkom. Proroctvo o šesťdesiatich piatich rokoch označuje kľatbu siedmich časov proti severnému i južnému kráľovstvu Izraela. Prvých sedem časov proti severnému kráľovstvu sa začalo v roku 723 pred Kr., devätnásť rokov po tom, čo Izaiáš predniesol predpoveď kráľovi Achazovi. Posledných sedem časov proti južnému kráľovstvu sa začalo na konci šesťdesiatich piatich rokov, v roku 677 pred Kr.

Prvé prekliatie siedmich čias proti Efraimovi sa skončilo v roku 1798, čo bol čas konca, keď bolo odpečatené videnie o rieke Ulai z ôsmej a deviatej kapitoly Daniela. Prorocky označilo tak príchod posolstva prvého anjela, ako aj prorocký začiatok milleritského hnutia. Posledné prekliatie siedmich čias proti Júdovi sa skončilo v roku 1844, čo bol príchod posolstva tretieho anjela. O devätnásť rokov neskôr, v roku 1863, šesťdesiatpäť rokov predstavených na začiatku predpovede označilo koniec milleritského hnutia a začiatok laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Sedem rokov pred rokom 1863, v roku 1856, James White začal rozpoznávať, že milleritské hnutie prestalo byť filadelfskou cirkvou a stalo sa cirkvou laodicejskou. Jeho vnuk pri písaní životopisu Ellen Whiteovej píše o dejinách roku 1856 a o laodicejskom posolstve.

„Laodicejské posolstvo“

Adventisti zachovávajúci sobotu zastávali stanovisko, že posolstvá siedmim cirkvám v Zjavení 2 a 3 zobrazujú skúsenosť kresťanskej cirkvi v priebehu storočí. Dospeli k záveru, že posolstvo laodicejskej cirkvi sa vzťahuje na tých, ktorých teraz označovali za menovitých adventistov, teda na tých, ktorí neprijali sobotu siedmeho dňa. V krátkom úvodníku v Review z 9. októbra James White nastolil niekoľko podnetných otázok, ktoré uviedol slovami:

„Otázka sa znovu začína vynárať: ‚Strážca, čo z noci?‘ Zatiaľ je priestor iba na niekoľko otázok, položených preto, aby upriamili pozornosť na predmet, ktorého sa týkajú. Dúfame, že úplná odpoveď bude čoskoro podaná. — Review and Herald, 9. októbra 1856.

„Z jedenástich otázok, ktoré položil, sa šiesta zamerala priamo na Laodicejčanov.“

„6. Neznázorňuje stav Laodicejských (vlažní a ani studení, ani horúci) výstižne stav zástupu tých, ktorí vyznávajú posolstvo tretieho anjela? — Ibid.“

„Posledná otázka odhaľuje podstatu veci:

„11. Ak je toto naším stavom ako ľudu, máme vôbec nejaký skutočný dôvod dúfať v Božiu priazeň, ak neposlúchneme ‚radu‘ Pravého Svedka? Radím ti, aby si si odo mňa kúpil zlato

prepálené v ohni, aby si zbohatol; a biele rúcho, aby si bol odetý a aby sa neukázala hanba tvojej nahoty; a pomaž si oči očnou masťou, aby si videl. Tých, ktorých milujem, karhám a trescem: buď teda horlivý a číň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem: ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem s ním večerať a on so mnou. Tomu, kto zvíťazí, dám sedieť so mnou na mojom tróne, tak ako som aj ja zvíťazil a posadil som sa so svojím Otcom na jeho tróne. Zjavenie 3:18–21.—Tamže.“

„Je zrejmé, že pravda o tejto veci len práve začínala svitať v mysli Jamesa Whitea. Nasledujúce číslo Review prinieslo sedemstĺpcové pojednanie o siedmich cirkvách pod týmto názvom. Vo svojich úvodných poznámkach vyhlásil:“

„Musíme súhlasiť s niektorými modernými vykladačmi, že týchto sedem cirkví treba chápať ako predstavujúcich sedem stavov kresťanskej cirkvi v siedmich časových obdobiach, ktoré pokrývajú celé obdobie kresťanského veku. — Ibid., 16. októbra 1856.

„Potom sa ujal proroctva a zaoberal sa každou cirkvou osobitne. Keď prišiel k siedmej, laodicejskej, vyhlásil:“

„Aké pokorujúce je pre nás ako ľud toto smutné vykreslenie tejto cirkvi. A nie je tento hrozný opis nanajvýš dokonalým obrazom nášho terajšieho stavu? Je; a nebude nijako užitočné pokúšať sa vyhnúť sile tohto prenikavého svedectva laodicejskej cirkvi. Nech nám Pán pomôže prijať ho a mať z neho úžitok. — Tamže“

„Keď venoval laodicejskej cirkvi dva stĺpce, jeho záverečné poznámky obsahovali naliehavú výzvu:“

„Drahí bratia, musíme zvíťaziť nad svetom, telom a diablom, inak nebudeme mať nijaký podiel v Božom kráľovstve.... Okamžite sa chopte tohto diela a vo viere si prisvojte milostivé zaslúbenia dané kajúcim sa Laodicejčanom. Povstaňte v mene Pánovom a nech vaše svetlo svieti na slávu Jeho požehnaného mena. —Tamže“

„Odozva z terénu bola elektrizujúca. G. W. Holt z Ohia napísal 20. októbra:“

„Áno, verím, že my, ktorí sme v treťom poslanstve s prikázaniami Božími a vierou Ježišovou, sme cirkvou, ktorej je tento jazyk určený; a nemôžeme sa príliš skoro usilovať o získanie prepáleného zlata, bieleho rúcha a očnej masti, aby sme mohli vidieť.—Ibid., 6. novembra 1856.

„Zo severovýchodu zaznel na túto tému nový hlas, hlas Stephena N. Haskella z Princetону v štáte Massachusetts. Ako adventista prvého dňa začal kázať vo veku dvadsiatich rokov; a teraz, o tri roky neskôr, bol v poslanstve tretieho anjela. Ako dôkladný znalec Biblie, po tom, čo si prečítal Whiteov stručný úvodný úvodník uvádzajúci otázku siedmich cirkví, rozhodol sa napísať pre Review rozsiahlejší článok:“

„Predmet, o ktorom bola zmienka, ma už niekoľko uplynulých mesiacov hlboko zaujíma.... Už istý čas som vedený k presvedčeniu, že poslanstvo Laodicejským patrí nám; t. j. tým, ktorí veria v poslanstvo tretieho anjela, z mnohých dôvodov, ktoré pokladám za dobré. Uvediem dva. — Ibid.“

„Takto postupuje, keď svojim záverom venuje dva stĺpce. Na záver vyhlásil:

„Teória posolstva tretieho anjela nás nikdy, veru nikdy, nezachráni bez svadobného rúcha, ktorým je spravodlivosť svätých. Musíme zdokonaľovať svätosť v bázni pred Pánom. — Tamže“

„Keď James White pokračoval vo svojich úvodníkoch o posolstve laodicejskému zboru, myšlienky, ktoré teraz adventisti zachovávajúci sobotu čítali v časopise Review, boli zarážajúce, no pri premyslenom a modlitebnom uvažovaní sa ukázalo, že sú použiteľné. Listy redakcii preukazovali pomerne všeobecný súhlas a naznačovali, že prebieha prebudenie. O tom, že toto burcujúce posolstvo nebolo výplodom vzrušenia, svedčil prvý článok v Testimony No. 3, vydanom v apríli 1857, s názvom Bud' horlivý a kajaj sa. Začína sa slovami: „Pán mi vo videní ukázal niektoré veci týkajúce sa cirkvi v jej terajšom vlašnom stave, ktoré vám budem rozprávať.“ — 1T, s. 141. Ellen Whiteová tu predstavila to, čo jej bolo ukázané o satanových útokoch na cirkev prostredníctvom pozemskej prosperity a majetku.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, zväzok 1, 342–344.

Milleritské hnutie sa prorocky začalo ako filadelfský zbor a v roku 1856 sa stalo laodicejským zborom. O sedem rokov neskôr sa toto hnutie skončilo a Cirkev adventistov siedmeho dňa sa začala ako laodicejský zbor a takou zostane, až kým nebude vyplúť z úst Pána. Hnutie stoštyridsaťštyritisíc vyšlo z lona laodicejského zboru, tak ako milleritské hnutie vyšlo z lona cirkvi v Sardách. Hnutie stoštyridsaťštyritisíc je paralelou milleritského hnutia v tom, že prvé hnutie sa zmenilo z Filadelfie na Laodiceu a posledné hnutie sa mení z Laodicey na Filadelfiu. Bod prechodu od Filadelfie k Laodicei je v milleritských dejinách výslovne označený rokom 1856, takže aj bod prechodu musí byť označený v poslednom hnutí, lebo Boh sa nikdy nemení. Bod prechodu je označený v jedenástej kapitole Zjavenia dvoma prorokmi, ktorí sú zabití na uliciach.

A keď dokončia svoje svedectvo, šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti, povedie proti nim vojnu, premôže ich a zabije ich. A ich mŕtve telá budú ležať na ulici veľkého mesta, ktoré sa duchovne nazýva Sodoma a Egypt, kde bol ukrižovaný aj náš Pán. Zjavenie 11:7, 8.

Posledné hnutie by zomrelo, potom by sa postavilo a následne by bolo vzkriesené ako zástava. Týmto by sa zosúladiť s republikánskym rohom. Republikánsky roh vytvára obraz šelmy a šelma, ktorej obraz vytvára, je opísaná v sedemnástej kapitole Zjavenia; táto šelma je stotožnená s piatou hlavou, ktorá utrpela smrteľnú ranu a ktorá by bola vzkriesená ako ôsma hlava. Bola by vzkriesená ako ôsma, ktorá bola z tých siedmich.

A šelma, ktorá bola a nie je, je i ôsma, a je zo siedmich, a ide do zatratenia. Zjavenie 17:11.

Republikánsky roh by vytvoril obraz tej šelmy, a preto by bol usmrtený a potom vzkriesený. Keď by bol vzkriesený, bol by ôsmou hlavou, ktorá bola z predchádzajúcich siedmich hláv. Protestantský roh jazdí na tej istej pozemskej šelme ako republikánsky roh, a preto by musel niesť tú istú prorockú dynamiku. Prechod od Filadelfie k Laodicei v milleritskom hnutí predobrazuje prechod od Laodicey k Filadelfii v poslednom hnutí.

Keď posledné hnutie 18. júla 2020 utrpelo smrteľnú ranu, zomrelo ako Laodicea. Keď, ako je znázornené v jedenástej kapitole Zjavenia, prešlo do Filadelfie, predstavovalo by ôsmu cirkev, teda jednu zo siedmich. Smrť v roku 2020 mala svoju paralelu v republikánskom rohu, lebo od času konca v roku 1989 bolo šesť prezidentov. Šiesty prezident utrpel smrteľnú ranu, ktorá bude uzdravená v roku 2024. Táto hlava potom bude ôsmou hlavou Spojených štátov od času konca v roku 1989 a bude jednou zo siedmich. Oba rohy boli šiestym, ktorý sa stáva ôsmym. Táto pravda je veľkou súčasťou posolstva Zjavenia Ježiša Krista, ktoré je odpečatené tesne pred ukončením doby milosti.

Z tohto dôvodu je dôležité mať jasno v dejinách milleritov, ktoré sú predobrazom našich súčasných dejín. Sestra Whiteová v roku 1856 potvrdila použitie Jakuba Whitea na hnutie v súvislosti s Laodiceou, takže nejde o použitie odvodené z ľudskej logiky. Sedem rokov predtým, než sa Cirkev adventistov siedmeho dňa právne spojila s republikánskym rohom, bola inšpiráciou označená ako laodicejská cirkev. To znamená, že v dejinách Cirkvi adventistov siedmeho dňa nikdy nebol ani jediný deň, keď by bola niečím iným než nahá, chudobná, slepá, úbohá a biedna. Táto prorocká skutočnosť poskytuje kontext a oprávnenie na rozpoznanie štyroch stupňujúcich sa ohavností v ôsmej kapitole Ezechiela ako štyroch generácií adventizmu.

Keď sa k dejinám milleritského hnutia pristupuje zo štruktúry šesťdesiatich piatich rokov siedmej kapitoly Izaiáša, treba rozpoznať, že proroctvo o siedmich časoch je prorockým zastrešujúcim rámcom, ktorý pokrýva celé dejiny milleritského hnutia. V roku 1856 sa posolstvo laodicejskej cirkvi stalo prítomnou pravdou pre milleritský adventizmus. Tým, kto predkladá posolstvo Laodicei, nebol James ani Ellen Whiteová, ale Verný a Pravdivý Svedok.

Anjelovi laodicejského zboru napíš: Toto hovorí Amen, verný a pravdivý svedok, počiatok stvorenia Božieho: Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! A tak, pretože si vlažný, a nie si ani studený, ani horúci, vyplňujem ťa zo svojich úst. Pretože hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem; a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý. Radím ti, aby si si odo mňa kúpil zlato prepálené v ohni, aby si zbohatol, i biele rúcho, aby si sa odel a aby sa neukázala hanba tvojej nahoty; a pomaz si oči masťou na oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a trescem; rozhorli sa teda a čiň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem; ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem s ním večerať, a on so mnou. Tomu, kto zvíťazí, dám sedieť so mnou na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a posadil som sa so svojím Otcom na jeho tróne. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí zborom. Zjavenie 3:14–22.

Pravý Svedok uvádza, že ak by niekto „počul“ Jeho hlas, vošiel by k nemu a „večeral by s ním“. Ak by Laodicea otvorila dvere, Kristus by vošiel k nim a večeral by s nimi. Ak je Kristovi dovolené vstúpiť, prináša posolstvo, lebo symbolika jedenia predstavuje prijatie posolstva. Posolstvo možno vo všeobecnosti označiť jednoducho ako laodicejské posolstvo, no to je povrchné zhodnotenie toho, čo predstavuje posolstvo, ktoré ponúka. Roku 1856 Hiram Edson predložil sériu ôsmich článkov, ktoré obsahovali prorocké informácie rozširujúce porozumenie vôbec prvého „časového proroctva“, ktoré anjeli Boží viedli Williama Millera rozpoznať a ohlasovať. V týchto ôsmich článkoch Edson správne identifikuje šesťdesiatpäť rokov zo siedmej kapitoly Izaiáša.

Začiatkom Millerovho diela bolo objavenie siedmich časov a sedem rokov predtým, ako sa malo skončiť hnutie pomenované podľa jeho služby, bolo Milleritskému adventizmu ponúknuté hlbšie zjavenie práve tohto proroctva. Bolo mu ponúknuté v tom istom roku, v ktorom boli inšpiráciou označení za Laodicejských. Prorocky, o dvetisícpäťstodvadsať dní neskôr, v roku 1863, bolo Millerovo prvé objavenie prorockého času odmietnuté. Posolstvo Laodicei pre adventné hnutie prišlo v roku 1856 a Pán klopal na dvere osemkrát, ôsmimi článkami, aby zistil, či nájde vstup. Pri ukončení hnutia si Verný Svedok želal večerať spolu so svojím ľudom pri pokrme z úplne prvého posolstva času zo začiatku hnutia. Jeho ľud odmietol jesť a o sedem rokov, čiže o dvetisícpäťstodvadsať prorockých dní neskôr, jeho ľud zatvoril dvere, ktoré boli otvorené kľúčom Dávidovým, vloženým do ruky Williama Millera. Vrátili sa k starému samaritánskemu prorokovi, ktorý ich krmil lžou, a tak spečatili svoj údel zomrieť medzi oslom a levom.

V roku 1856 sa protestantský roh nachádzal v kríze údolia videnia, lebo kde niet videnia, ľud hynie. V roku 1856 sa v kríze nachádzal aj republikánsky roh.

Rok 1856 bol pokračovaním násilného konfliktu známeho ako Krvácajúci Kansas, pohraničná vojna Kansasu a Missouri. Zápas sa týkal toho, či Kansas vstúpi do Únie ako slobodný štát alebo ako otrokársky štát. Konflikt zahŕňal násilné zrážky medzi osadníkmi podporujúcimi otroctvo a osadníkmi vystupujúcimi proti otroctvu.

22. mája 1856 došlo k násilnému incidentu aj v zasadačke Senátu Spojených štátov, keď kongresman Preston Brooks, zástanca otroctva z Južnej Karolíny, brutálne napadol senátora Charlesa Sumnera z Massachusetts svojou palicou. Sumner predniesol protiotrokársky prejav s názvom Zločin proti Kansasu, ktorý Brooksa hlboko urazil. Tento incident s palicovaním poukázal na rastúce napätie medzi Severom a Juhom v otázke otroctva.

V roku 1856 vznikla Republikánska strana ako reakcia na politické otrasy spôsobené zákonom Kansas-Nebraska, prijatým v roku 1854, ktorý vyvolal rastúci odpor proti rozširovaniu otroctva na nové územia. Prvý celoštátny zjazd strany sa konal vo Philadelphii a John C. Fremont bol zvolený za jej prvého prezidentského kandidáta vo voľbách roku 1856.

Kansas-nebraský zákon zriadil teritória Kansas a Nebraska a umožnil osadníkom na týchto územiach rozhodnúť, či na svojom území pripustia otroctvo. Tento koncept, známy ako „ľudová zvrchovanosť“, fakticky zrušil Missourský kompromis z roku 1820, ktorý zakazoval otroctvo severne od rovnobežky 36°30' na území Louisiany. Tento zákon mal hlboký dosah na otázku otroctva v teritóriách. Znovu rozdúchal napätie medzi jednotlivými časťami krajiny, pretože otvoril možnosť, že otroctvo sa rozšíri do oblastí, ktoré sa predtým považovali za slobodnú pôdu, ako napríklad Kansas. Prijatie Kansas-nebraského zákona viedlo k prílevu osadníkov podporujúcich otroctvo aj odporujúcich otroctvu do Teritória Kansas, pričom každá strana dúfala, že ovplyvní výsledok hlasovania o ľudovej zvrchovanosti. Toto súperenie o kontrolu nad teritóriom viedlo k násilným zrážkam a k obdobiu bezprávia známemu ako Krvácajúci Kansas v roku 1856.

Prezidentské voľby v roku 1856 boli významnou politickou udalosťou. Išlo o trojstranný súboj medzi demokratom Jamesom Buchanantom, republikánom Johnom C. Fremontom a bývalým prezidentom Millardom Fillmorem za Americkú stranu. James Buchanan vo voľbách zvíťazil a stal

sa pätnástym prezidentom Spojených štátov.

Prezidentstvo Jamesa Buchanana je známe predovšetkým tým, že nedokázalo účinne riešiť narastajúce napätie a rozpory medzi Severom a Juhom, čo napokon vyvrcholilo vypuknutím americkej občianskej vojny krátko po tom, ako opustil úrad. Jeho prezidentstvo sa pre tieto závažné zlyhania vo vedení a zvládaní krízy často považuje za jedno z najmenej úspešných prezidentstiev v amerických dejinách.

Neslávne známe rozhodnutie vo veci Dred Scott z roku 1857 vyhlásilo, že otroci, či už zotročení alebo slobodní, nie sú občanmi a nemôžu podávať žaloby na federálnych súdoch. Takisto vyhlásilo, že Kongres nemôže zabrániť otroctvu na územiach Spojených štátov. Demokrat Buchanan verejne podporil prootrokárske rozhodnutie Dred Scott.

Nielenže prootrokársky postoj demokrata Buchanana umožnil, aby napätie prerástlo do občianskej vojny, ale jeho neschopnosť riadiť hospodárstvo krajiny viedla aj k Panike roku 1857, ktorá bola jedným z najväčších hospodárskych poklesov v amerických dejinách pred Veľkou hospodárskou krízou. Panika roku 1857 vyústila do ťažkej hospodárskej depresie, ktorá trvala niekoľko rokov. Podniky a banky zatvárali, nezamestnanosť rástla a akciový trh klesal.

Počas Buchananovho prezidentstva začali južné štáty proces svojho odtrhnutia od Únie a odtrhli sa v reakcii na zvolenie republikána Abrahama Lincolna v roku 1860. Buchanan zaujal voči kríze odtrhnutia pasívny postoj a tvrdil, že federálna vláda nemá právomoc násilne zabrániť odtrhnutiu. Tento nedostatok rozhodného konania umožnil hnutiu za odtrhnutie nábrať na sile. Jeho nedostatok pevného vodcovstva a neochota podniknúť rozhodné kroky na riešenie krízy odtrhnutia prispeli k presvedčeniu Juhu, že môže opustiť Úniu bez toho, aby čelil vojenskému odporu.

V roku 1860 bol zvolený Abraham Lincoln, prvý republikánsky prezident. Dňa 1. januára 1863 prezident Lincoln podpísal a vydal konečné Vyhlásenie o emancipácii, ktoré vyhlásilo, že všetci zotročení ľudia na území ovládanom Konfederáciou majú byť oslobodení. Toto výkonné nariadenie malo významný vplyv na občiansku vojnu, keďže zmenilo konflikt na zápas nielen za zachovanie Únie, ale aj za ukončenie otroctva. Vyhlásenie o emancipácii neoslobodilo okamžite všetkých zotročených jednotlivcov. Vzťahovalo sa osobitne na územie ovládané Konfederáciou, kde mala Únia obmedzenú právomoc. Ako postupovali sily Únie a získavali kontrolu nad územím Konfederácie, vyhlásenie sa začalo uplatňovať a zotročení ľudia v týchto oblastiach boli oslobodzovaní. Vyhlásenie o emancipácii bolo rozhodujúcim krokom k napokon dosiahnutému zrušeniu otroctva v Spojených štátoch a pripravilo cestu na prijatie trinásteho dodatku k Ústave Spojených štátov, ktorý bol prijatý a ratifikovaný 6. decembra 1865.

Republikánsky roh od 50. rokov 19. storočia vstúpil do krízy v otázke otroctva. Dve hlavné rozdelenia v krajine predstavovali dve základné triedy politického myslenia. Proces oddeľovania sa začal v roku 1856, keď sa protiotrokárske a prootrokárske skupiny presúvali na územie Kansasu v snahe presadiť svoje názory na otroctvo, práve v tom čase, keď sa Filadelfia oddeľovala od Laodicey. Demokrati boli prootrokárski a republikáni boli protiotrokárski.

V roku 1856 predstavoval Krvácajúci Kansas mikrosvet nastávajúcej vojny. V tom roku bol za hlavu republikánskeho rohu zvolený demokrat podporujúci otroctvo a jeho neúčinné vedenie sa až do týchto nedávnych posledných dní stalo symbolom neúčinného prezidentstva. Predchádzal prvému republikánskemu prezidentovi, ktorý bol prinútený upratať chaos zanechaný Buchananovým prezidentstvom.

Do roku 1863 republikánsky roh vydal najvýznamnejšie výkonné nariadenie v dejinách zeme podobnej šelmy zo Zjavenia trinástej kapitoly. Toto výkonné nariadenie sa týkalo otroctva. Jeden odsek vyhlásenia uvádza: „Že prvého dňa januára, v roku nášho Pána tisíc osemsto šesťdesiattri, všetky osoby držané ako otroci v ktoromkoľvek štáte alebo v určenej časti štátu, ktorého ľud bude vtedy v vzbure proti Spojeným štátom, budú vtedy, od toho času a navždy slobodné; a výkonná vláda Spojených štátov, vrátane jej vojenskej a námornej moci, uzná a zachová slobodu takýchto osôb a nevykoná nijaký čin ani činy na potlačenie takýchto osôb alebo ktorejkoľvek z nich v akomkoľvek úsilí, ktoré môžu vynaložiť na dosiahnutie svojej skutočnej slobody.“ Hoci vyriešenie problému otroctva bolo v tom bode z historického hľadiska neúplné, podstata Ústavy je rozpoznaná vtedy, keď Lincoln napísal: „všetky osoby držané ako otroci v ktoromkoľvek štáte ... budú vtedy, od toho času a navždy slobodné.“

Lincoln sa vracal k základnej zásade vyjadrenej v Ústave, ktorá uvádza, že „všetci ľudia sú stvorení si rovní“. Lincoln sa vracal k základným pravdám práve v tom istom čase, keď protestantský roh odmietal svoje základné proroctvo, ktorým je proroctvo o otroctve. Preto práve v tom čase, keď republikánsky roh vydával najvýznamnejšie „výkonné nariadenie“ vo svojej histórii týkajúce sa otroctva, protestantský roh vydal najvýznamnejšie výkonné nariadenie vo svojej prorockej histórii týkajúce sa proroctva o otroctve, znázorneného Mojžišovou prísahou a kľatbou. Republikánsky roh sa rozhodol vrátiť k základom, protestantský roh sa rozhodol odmietnuť svoj základ a vrátiť sa k tým, ku ktorým mu bolo nariadené, aby sa k nim nikdy nevracal.

V roku 1863 bol republikánsky roh rozdelený na dva tábory, tak ako bolo v časoch Jeroboama a Rechabeama rozdelené kráľovstvo starovekého Izraela. V roku 1863 sa protestantský roh stal právne pripútaným k republikánskemu rohu, čo je znázornené Jeroboamovými dvoma oltármi v Bételi a v Dane. Oba rohy sa dejinami pohybujú navzájom paralelne a dejiny roku 1863 obzvlášť predstavujú dejiny posledných dní.

Milleritské dejiny sa opakujú v dejinách stoštyridsiatichtyritisíc s niekoľkými prorockými výhradami. Jedna z týchto výhrad spočíva v tom, že cieľovým publikom v milleritských dejinách boli najprv tí, čo stáli mimo hnutia, a potom samotné hnutie. V hnutí stoštyridsiatichtyritisíc však dva hlasy zo Zjavenia osemnástej kapitoly označujú dve cieľové skupiny, no tieto ciele sú v opačnom poradí než v milleritských dejinách. Prvým cieľom je Boží ľud a druhým hlasom je Božie iné stádo, ktoré je ešte stále v Babylone.

Ďalšou prorockou výhradou je, že hoci obe dejiny prechádzajú z jednej cirkvi do druhej, milleriti prešli z Filadelfie do Laodicey a mocné hnutie tretieho anjela prechádza z Laodicey do Filadelfie. To ukazuje, že milleriti prešli zo šiestej do siedmej cirkvi a stoštyridsaťtyritisíc prechádzajú zo siedmej cirkvi do ôsmej cirkvi, ktorá je z tých siedmich.

Republikánsky roh začal svoj pohyb od otrokárskoho národa k protiotrokárskemu národu v dejinách okolo roku 1863. Kríza týchto dejín ustanovila dve politické strany, ktoré sú tými istými protivníkmi aj v týchto „posledných dňoch“. Tak ako bol prvý republikánsky prezident z týchto dejín zavraždený len niekoľko dní po skončení vojny, aj posledný republikánsky prezident bol symbolicky zavraždený a ponechaný na ulici ako mŕtvy, zatiaľ čo svet sa radoval. Bol zavraždený nie len niekoľko dní po skončení Občianskej vojny, ale tesne predtým, ako sa začne posledná občianska vojna.

Prvému republikánskému prezidentovi predchádzal najneefektívnejší prezident v amerických dejinách a poslednému republikánskému prezidentovi bude predchádzať ten istý. Neefektívnosť demokratického prezidenta, ktorý predchádzal prvému republikánskému prezidentovi, urýchlila krízu, ktorá prerástla do občianskej vojny, a tá istá neefektívnosť sa odohráva aj teraz. Demokratický prezident, ktorý predchádza poslednému republikánskému prezidentovi, riadil hospodárstvo takým spôsobom, že to až do toho času vyústilo do najväčšieho hospodárskeho krachu v amerických dejinách. Oba rohy prebiehajú rovnobežne až po nedeľný zákon. V roku 1863 sa začala prvá generácia oboch rohov a pri oboch rohoch bude štvrtá a posledná generácia obrátená na východ a bude sa klaňať slnku.

Posolstvo Eliášovo je vždy sprevádzané Božími súdmi, ktoré potvrdzujú posolstvo varovania. Spoločnosť sveta dnes žije ako ľudia pred potopou. Jedia, pijú a očakávajú, že globalistickí technologickí giganti vyriešia každý problém, ktorý by mohol vzniknúť. Božie Slovo ukazuje, že svet je teraz na pokraji obrovskej krízy.

„Čo z noci? Rozpoznávam význam týchto posolstiev? Rozumiem miestu, ktoré zaujímajú v záverečnom diele veľkého nápravného systému? Som natoľko oboznámený s ‚pevným prorockým slovom‘, že v udalostiach odohrávajúcich sa okolo mňa vidím jasný dôkaz, že prichádzajúci Kráľ je už pred dvermi? Uvedomujem si zodpovednosť, ktorá na mne spočíva vzhľadom na svetlo, ktoré mi Boh dal? Využívam každý talent, ktorý mi bol zverený ako jeho správci, v správne zameranom úsilí zachraňovať hynúcich? Alebo som vlašný a ľahostajný, čiastočne pomiešaný s bezbožným svetom, používajúc prostriedky a schopnosti, ktoré mi Boh dal, prevažne na uspokojovanie seba samého, dbajúc viac o svoje vlastné pohodlie a pohodlnosť než o napredovanie jeho diela? Upevňujem svojím konaním ‚presvedčenie, ktoré sa vo svete čoraz viac šíri, že adventisti siedmeho dňa vydávajú neurčitý zvuk trúby a kráčajú po ceste svetských ľudí?‘“

„Počujeme kroky prichádzajúceho Boha, ktorý má potrestať svet za jeho nepravosť. Koniec času je tesne pred nami. Obyvatelia sveta sú zväzovaní do snopov, aby boli spálení. Máš byť aj ty zviazaný s kúkoľom? Uvedomuješ si, že každoročne hynú tisíce a tisíce a desaťtisíckrát desaťtisíce duší, umierajúc vo svojich hriechoch? Rany a súdy Božie už konajú svoje dielo a duše smerujú do záhuby, pretože svetlo pravdy nezasvietilo na ich cestu.“ General Conference Daily Bulletin, 1. apríla 1897.

Svojou dušou som po tebe túžil v noci; áno, svojím duchom vo svojom vnútri ťa budem včasne hľadať; lebo keď sú tvoje súdy na zemi, obyvatelia sveta sa učia spravodlivosti. Izaiáš 26:9.